USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **J. D.,** proti žalovanému: **P. M.,** v řízení o návrhu žalovaného ze dne 5. 10. 2011 na zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, č. j. 32 C 47/2010 - 52,

takto:

I. Návrh **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Nejvyššímu správnímu soudu bylo doručeno podání žalovaného ze dne 5. 10. 2011 označené jako žádost o zrušení údajného rozsudku č. j. 32 C 47/2010 - 52. Podání žalovaný odůvodnil tím, že se z internetových stránek dozvěděl o svém pravomocném odsouzení rozsudkem v řízení před soudem, které proběhlo bez jeho přítomnosti a vědomí. Z těchto důvodů uvedený rozsudek napadá, žádá o jeho zrušení a o obnovu řízení. V podání žalovaný označil webové stránky s napadeným rozsudkem městského soudu. Z obsahu internetové adresy Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud v řízení o ochranu osobnosti rozsudkem pro uznání uložil žalovanému, aby se zdržel *„tvrzení, že titul Ing. byl podmínkou v konkurzu na generálního tajemníka Aeroklubu ČR a že se přišlo na podvod žalobce, že žalobce je vyléčený alkoholik, že žalobce paralyzoval všechny kontrolní funkce v aeroklubu ČR a že i zájmem žalobce je dostat do kapsy co nejvíce čistých peněz a ty pak z kasy vyždímat.“* Dále městský soud žalovanému uložil, aby zaslal žalobci omluvu konkrétního znění a tuto uveřejnil i na internetovém serveru http://aeronoviny.cz.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval svou pravomoc o věci rozhodovat. Podle § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, o kompetenčních žalobách, a dále ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických

stran a politických hnutí nebo o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem. Řízení o ochraně osobnosti naproti tomu spadá do pravomoci soudů v občanském soudním řízení (srov. § 7 a § 9 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu). Nejvyšší správní soud je přitom vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví (§ 12 s. ř. s.).

V daném případě se navrhovatel domáhá zrušení rozsudku městského soudu vydaného v občanskoprávním řízení, nicméně Nejvyšší správní soud ani specializované senáty krajských soudů nejsou věcně ani funkčně příslušné k posouzení zákonnosti napadaného rozhodnutí. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud není příslušný rozhodnout o podání navrhovatele, nejsou splněny podmínky řízení, přičemž v tomto případě se jedná o neodstranitelný nedostatek. Je tedy namístě návrh odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud zvážil také možnost použít speciální ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., podle nějž domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, soud podání odmítne a v usnesení o odmítnutí návrhu navrhovatele poučí o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu. V obdobné věci ze dne 8. 9. 2011, č. j. Na 206/2011 - 5, již zdejší soud shledal, že toto ustanovení se vztahuje pouze na podání, kterými se *„zahajuje řízení před soudem I. stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoli však* [na] *opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu.“* Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citované věci, pro tento závěr svědčí nejen znění § 46 odst. 2 s. ř. s., ale i navazující ustanovení v občanském soudním řádu, a to § 82 odst. 3 o. s. ř., jež zachování účinků podání žaloby do „nesprávné“ větvě soudnictví předpokládá v případě, že po odmítnutí podání bude žaloba (návrh na zahájení řízení) podána v jednoměsíční lhůtě. Pokud by zákonodárce chtěl, aby účinky podání „nesprávné“ větvi soudnictví platily i pro opravné prostředky a aby se i na ně použil mechanismus upravený pro řízení podle s. ř. s., užil by jiného, obecnějšího pojmu, a nikoli pojmu žaloba. V nyní posuzovaném případě lze podání navrhovatele považovat za opravný prostředek odvolání podle občanského soudního řádu, a tudíž tento případ nespadá pod situace předvídané ustanovením § 46 odst. 2 s. ř. s.

Příslušnost soudu je jednou z podmínek řízení, která musí být dána, aby soud mohl o konkrétní věci rozhodovat. Není-li dána a nelze-li věc postoupit věcně a místně příslušnému soudu či podání odmítnout podle § 46 odst. 2 s. ř. s., musí to být důvodem k odmítnutí podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatek podmínky řízení spočívající v tom, že ve věci musí být dána věcná a funkční příslušnost soudu, který má věc rozhodnout, je v daném případě neodstranitelný. Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů návrh žalobce podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 prvé věty ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu